

Lov og Evangelium

Nr. 4

APRIL 2008

44. årgang

Pinsen og de ti bud

Av Ingar Gangås

Avkristningen i landet vårt har nå gått så langt at det er bekymringsfullt mange som ikke har noen som helst anelse om hvorfor vi feirer pinse. Blant de kristne er det forhåpentligvis slik at de fleste vet at vi feirer pinse til minne om Den Hellige Ånds komme.

«Ved denne herlige forjettelse forsikrer Kristus sin kirke, den lille flokk som tror på ham, at Den Hellige Ånd

skal sannelig være hos dem og i dem, ikke bare ved deres embete, men også i hjertene. Han skal lære, råde og lede dem og gi dem modige hjerter. Den samme Ånd vil også beskytte og bevare dem i all nød og fare, som djevelen og hans makt vil påføre dem. Han sier: Jeg vil ikke etterlate dere farløse, jeg kommer til dere» (Martin Luther).

Det som skjedde på pinsedag for vel 2000 år siden, var et mektig Herrens under. Ikke bare var det omkring 3000 mennesker som ved Peters frimodige tale ble lagt til menigheten, og rett etterpå var antall medlemmer rundt 5000, men underet fortsatte. Hedningemisjonen har ført til veksel blant mange flere. Evangeliet har nådd flere tusen folk og stammer. Den Hellige Ånd har ført åndsfylde og velsignelse med seg. Ordet om Jesus ble åpenbart til syndsforlatelse og nytt liv.

Den jødiske pinsefest

Men overraskende mange kristne er ukjent med at det fantes en pinsehøytid i Israel allerede i den gamle pakts tid. «Og da pinsefestens dag var

Bladet Lov og Evangelium

utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon og blir sendt gratis til alle som sender ekspedisjonen navn og adresse. Bladet kommer med 10 nr. i året. Gaver til bladet kan sendes kasserer i NLL.

Ansvarlig for bladet:

Red.nemnda ved form. Ingar Gangås

Abonnement, oppsigelse og adresseforandring sendes ekspedisjonen v/Magne Ekanger,

Rolfsnes, 5420 Rubbestadneset

Tlf. 53 42 92 14 – Mobil 412 45 598

E-post: magne.ekanger@bluezone.no

NORSK LUTHERSK LEKMANNSMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-rosenienske forkynnelse, og ønsker å forkynne Guds ord i skrift og tale både i Norge og ute på misjonsmarken. NLL har ytre misjonsarbeid i Moldova.

Formann: Dag Rune Lid, Furuflaten 30

5600 Norheimsund. Tlf. 56 55 26 72

E-post: drlid@online.no

Sekretær: Ingar Gangås,

Furustua, 7690 Mosvik

Tlf. 74 06 46 50 – Mobil 901 51 234

E-post: ingang@c2i.net

Kasserer: Torunn Ånestad, Hålandsvn. 41

4360 Varhaug. Tlf. 51 43 04 06

E-post: tskydland@yahoo.no

Bankgiro: 3204 10 10222

Svensk postgiro: 178 84 80-0

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL. Skolen har både halvårig og ettårig kurs, og det er også adgang til å følge undervisningen i kortere perioder.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds ord og spørre etter de gamle stier (Jer 6:16), samt fremme den arv vi har fra lekmannsbevegelsen og våre lutherske lærefedre.

Adr.: Fossnesvn. 13, 3160 Stokke

Tlf. 33 36 17 70 – Fax 33 36 17 71

Bankgiro: 3000 16 68516

E-post: bibelskolen@nll.no

Rektor: Per Bergene Holm

3282 Kvelde. Tlf. 33 11 26 96

INTERNETT: www.nll.no

kommet, var de alle samlet på samme sted. Da kom det med ett en lyd fra himmelen som når et veldig stormvær farer fram, og fylte hele huset der de satt» (Apg 2:1-2). Disiplene var altså samlet til den årlige pinsehøytid da språkunderet skjedde.

Sammenhengen mellom jødernes pinsehøytid og vår egen pinse er svært viktig å være klar over. Jødernes pinsefeiring går tilbake til forskriftene om en førstegrødefest som skulle feires på den første dagen etter den syvende sabbaten etter påske (3Mos 23) og til mottagelsen av de ti bud på Sinai (2Mos 19). Etter jødisk tradisjon ble lovens to tavler mottatt på den 50. dag etter påske, det vil si på pinsedag. Sammen med beretningen om Rut og løseren Boas fra Ruts bok, er teksten om de ti bud det sentrale innhold i jødernes førstegrødefest.

Lov og evangelium

Dette betyr at pinsens budskap hviler på disse to «søylene»: loven og evangeliet.

Uten lovens forkynnelse blir det ingen anger over synd og heller ingen sann omvendelse til Jesus Kristus – med ny glede og nytt liv.

Prekmentekstene for første pinsedag setter blant annet fokus på å «holde Guds bud»: «Dersom dere elsker meg, da holder dere mine bud» (Joh 14:15). Her er det en nøye sammenheng. Å tro på Jesus, å holde hans bud og elske ham, er uttrykk for én og samme sak. Derfor er det en villfarelse å tro at budene ikke har noe med pinsen å

Årsak til anfeltelse

Av Carl Olof Rosenius

Det som oftest forstyrrer vår fred og gir oss de største anfeltelser, er for det første vår *synd*. For det andre er det *tvilen på vår egen oppriktighet* og om vi har *en sann omvendelse*. Men Paulus sier: «Vi ble forlikt med Gud ved hans Sønnens død mens vi ennå var fiender» (Rom 5:10).

«Mens vi ennå var fiender» – altså ikke den dagen vi ble omvendt og ble Guds venner.

«Ved hans Sønnens død» – altså ikke ved vår omvendelse, anger og tro.

Hele verden, altså også jeg, hvordan jeg så enn er, ble forlikt med Gud ved hans Sønnens død. Bare jeg kan tro dette, altså tro på en nåde som er til, *før jeg tror den*, og tro at jeg i samme øyeblikk som hjertet griper – eller i det minste lengter etter å kunne gripe – Guds nåde, straks er rettferdig og salig. Hvilken forunderlig, salig fred er ikke dette i stand til å gi meg, når jeg anfektet ved tanken på om jeg har en rett omvendelse.

*Oversatt fra
«Samlede skrifter» på dansk*

gjøre. Vi elsker ikke Jesus ved å ringeakte de ti bud. Budene er ikke en tvangstrøye, er det blitt sagt, men heller en helsetrøye. De er gitt oss til vårt eget beste. La oss forkynne dem med frimodighet. Glem da ikke at pinsen og de ti bud hører sammen!

Glem heller ikke å rope ut med glede at «Kristus er førstegrøden» (1Kor 15:23), «gjen-løseren» (Jes 59:20; Rom 11:26) og «lovens endemål, til rettferdighet for hver den som tror» (Rom 10:4).

God pinse!

L&E

Innholdsfortegnelse – Lov og Evangelium, april 2008

Pinsen og de ti bud. Av Ingar Gangås	side 1
Årsak til anfeltelse. Av Carl Olof Rosenius	side 3
Nytt fra Bibelskolen på Fossnes. Av Per Bergene Holm	side 4
Korleis Herren arbeider. Av Dag Rune Lid	side 5
Ofringa av Isak. Av Ragnar Opstad	side 9
Pinsestevner	side 12
Jesus Kristus – vår Herre. Av Sigbjørn Agnalt	side 13
En gutt uten ører. Barnestykke av Johannes Thorvaldsen	side 16
Profeten som skulle komme. Av Arvid Joramo	side 17
Hellige i Jesus Kristus. Av Henry Skogvoll	side 20

Nytt fra Bibelskolen på Fossnes

Av Per Bergene Holm

Nok et skoleår, det sekstende i rekken, går mot slutten. Etter en liten bølgedal de siste par årene, har elevtilgangen tatt seg opp igjen. I vår har vi en fin klasse på ti elever fra Norge og Sverige som følger undervisningen på heltid.

Elevene har vært mer enn alminnelig interesserte i å lese og lære. Vi har bestilt flere bibler og sangbøker, i tillegg til oppbyggelsesbøker av Rosenius, Pontoppidan og Luther. Det er et stort bønneemne at Ordet som blir sådd både gjennom undervisningen og i lønnkammeret, må slå rot i hjertene og bli den enkelte til frelse og nytt liv ved troen på Jesus. For slik går det hvis Den Hellige Ånd får åpenbare evangeliet. Det er en Guds kraft til frelse for hver den som tror. Guds ord vender ikke tomt tilbake, men utfører det Gud har sendt det til. Vær med å be for lærere og elever, at de får leve i evangeliet og erfare dets frelsende kraft!

Kom avsides med Herren!

Det er velsignet å sitte ned på et stille sted og lytte, om Jesus vil være der å undervise oss. Da står det at ørkenen og ødemarken skal blomstre. Måtte du få oppleve det!

Gunnar Nilsson

God søkning til neste skoleår

I skrivende stund ser det ut til å bli omkring femten elever til neste år. Elevene er jevnt fordelt med gutter og jenter, og også denne gangen ser det ut til å bli noen fra Sverige. Vi håper det kan bli enda flere elever fram mot skolestart. Dette er selvfølgelig et stort glede- og takkeemne!

Ny fyringsløsning?

Når vi ser bort fra lønn, er utgiftene til oppvarming den største enkeltposten på Fossnes. Det har derfor vært et tilbakevendende spørsmål hvordan vi kan få fyringsutgiftene ned. Nå utredes det mulighet for å installere et flisfyringsanlegg i kjelleren på Solbakken, knyttet til det eksisterende sentralvarmeanlegget.

Møtesal

Det har i lengre tid vært et samtaleemne hvordan vi kan få litt større takhøyde og bedre luft i møtesalen. Vi har kommet til at det blir for kostbart å fjerne det eksisterende taket av betong, og utreder derfor muligheten av å forlenge Solbakken 5–6 meter slik at vi kan utvide møtesalen mot øst. Den nye delen vil kunne bli på omkring 100 kvm og ha åpen himling.

Vi håper at de totale kostnadene ikke blir større enn at det kan betales inn over rimelig tid gjennom reduserte fyringsutgifter.

L&E

Korleis Herren arbeider

Av Dag Rune Lid

Det katastrofale hadde skjedd. Han som dei hadde satsa livet på, han som dei trudde skulle forløysa landet deira frå fienden, var død. Framfor augo deira hadde han vorte dømd til døden, og krossfest på brutalt og forferdeleg vis. Det var heilt ufatteleg.

Han hadde berre gjort godt. Han hadde lægt dei sjuke. Han hadde gjort døde levande. Han hadde gjort blinde sjåande – og så hadde dei lagt han for hat og teke livet av han. Det var som dei ikkje kunne fatte at mennesket kunne handle slik. Han var som eit lam, og let seg hudflette, tornekrone og nagla til krossen.

Desse tre åra dei hadde vore saman med han, hadde dei opplevd mange forunderlege ting. Men no var alle deira planar og tankar falle til jorda. Palmesundag såg alt så lyst ut, men i løpet av nokre dagar vart alt snudd på hovudet. Han som skulle berge dei frå fienden, vart spikra fast til krossen.

Det hadde vore underleg å møte Jesus att den kvelden i Jerusalem – levande, han som var død. Men no hadde alt vorte så håplaus igjen. Kjenslene var heilt borte, og vantru hadde grepe hjarto.

Kor gjekk vegen vidare? Kva skulle dei gjere no, når Jesus ikkje var der? Det såg ut som om Guds rike tapte på alle frontar. Var han likevel ikkje Messias? Den siste tida hadde tvilen

gjesta dei alle. Det såg ut for at all von slokna.

Den impulsive Peter hadde allereie teke avgjerda. Han hadde bestemt seg for å gå attende til sitt gamle yrke som fiskar, og dei vart alle gripne av mis-motet (Joh 21). På morgonkvisten sat dei i båten etter ei lang natt, og garna var svarte. Alt gjekk imot dei for tida. Ingenting hadde vorte slik dei trudde det skulle verte. Menneskeleg sett såg det håplaus ut.

Det vart ikkje oppretta noko Guds rike med Jesus, og no lukkast det heller ikkje for dei i deira jordiske yrke. Folk måtte vel undre seg over korleis det gjekk med dei. Kva skulle dei no finne på?

Guds rike er annleis

I Johannesevangeliet, kapittel 21, får me innblikk i noko som skjedde på Genesaretsjøen etter Jesu død. Bibelen gjev oss ikkje alle detaljar, men slike tankar som er skissert over kunne nok røre seg i læresveinane sitt indre der i båten. Skrifta seier: «Denne natta fekk dei ikkje noko» (Joh 21:3), og det seier mykje om heile deira situasjon – tome garn og tome tankar.

Har du opplevd noko liknande? Motløysa grip hjarta, angsten herjar fritt. Det verkar som Herren ikkje høyrer når du ber. Du finn inga løysing på det du strevar med. Du opplever at

Bibelen er ei stengd bok. Du ser ikkje kor vegen vidare skal gå.

Likevel har Herren ein veg for deg, og hugs Jesus ord: «Mitt rike er ikkje av denne verda» (Joh 18:36). I Guds usynlege rike, er det andre lover som gjeld. I dette riket vert det største nederlag til den største siger.

Den som ikkje har lært Herren å kjenne, kan ikkje forstå at motgang, hjelpeløse og fortvilning kan vere noko som Herren kan bruke til vel-signing. Sjølv den som har levd mange år med Gud, har lett for å gløyme dette.

Korleis arbeider Herren? Når han skal frelse eit menneske, gjer han det fortapt. Når han skal gjere nokon brukbar i sitt rike, då gjer han dei ubrukbare. Det er stikk imot den menneskelege fornuft, og det er berre i lys av Skrifta at ein kan forstå at det er slik. For Bibelen seier at Guds tankar er som himmelen over jorda – så framande og uendeleg mykje høgare enn våre tankar.

Det umoglege

Det er ofte slik at Herren må føre mennesket slik at det ikkje ser nokon veg, før det byrjar å spørje etter Guds veg. Søren Kierkegaard seier: «Den levendegjørende ånds meddelelse begynnerr med døden». Dette var det songaren hadde erfart når han syng: «Når jeg har tenkt meg trett til døden, si så hva du har tenkt, o Gud».

Kva skjer når eit menneske kjem til den konklusjonen at det som ligg

framom er menneskeleg sett umogleg å løyse? Då fyrst byrjar det å spørje etter Guds tankar, som er så mykje høgare. Fyrst då ropar mennesket til Gud. Men når det dryger, tenkjer ein gjerne at Jesus kjem nok, men han kjem for seint. Hugs då at Jesus har enno aldri kome for seint til noko menneske eller i nokon situasjon (2Kor 6:2), sjølv om mange menneske har kome evig for seint til Herren – dei søkte alt anna fyrst. I teksten her står det: «Då» stod Jesus på stranda. Akkurat på det rette tidspunkt dukka Jesus opp.

Mathias Orheim skriv frå sine livs-erfaringar og seier: «Når vekkinga stilna, og folket det før, og få er her att som vil høyra Guds ord, når sysken kan sovna, og verda ho ler, kor kan eg åleine stå vakande her?», men... «Då høyrer i stormen eg Frelsaens ord, det var som han sov, men han er då ombord. Skal båten min søkkja, må han følgja med, men aldri skal Jesus og eg søkkja ned».

Har de fisk?

Læresveinane kjenner ikkje Jesus att, og han innleiar med eit spørsmål: «De har vel ikkje noko fisk, born?» Dei er fiskarar, men dei vert tiltalte som born. No er det ingen som reagerar, sjølv om dei alle ville vere den største hin kvelden då alt gjekk gale. No er dei vortne ubrukelege og hjelpelause på mange vis. Dei kjenner seg også mislukka som fiskarar. Dei ser ikkje nokon veg vidare. Alt er stengt. Alt ser håplaut ut.

Har du hatt det slik nokon gong? Då skal du vite, at det er slik Herren fører sine til siger i denne verda. Den som ropar til Herren i si naud, vil erfare at Herren svarar (Sal 50:15). Visst er det ikkje alltid ein kan forstå Gud med den menneskelege tanke. Likevel vil den som ropar til Herren få erfare igjen og igjen korleis Gud arbeider gjennom det som ser ut som menneskeleg nederlag – frå død til liv. Det naturlege menneske fattar det ikkje, det er berre trua som forstår det (2Kor 5:7).

Då Jesus spør om dei har fått fisk, treffer han det ømme punktet i den situasjonen dei no er i. Jesus treffer alltid det ømme punktet, for han veit kor det er. Slik er det når Herren vil føre mennesket til erkjenning av sin sanne tilstand, både når det gjeld frelse og teneste i Guds rike. Då erfarer eg at eg i meg sjølv manglar evnen til å gjere Guds gjerning. Den som er av sanninga vil erfare at det er slik Herren fører sine på ny og på ny gjennom livet.

Skatten i leirkar

Når Paulus skal forklare dette for korintarane, seier han: «Me har denne skatten i leirkar, så den rike krafta skal vera frå Gud og ikkje frå oss sjøve. På alle vis er vi trengde, men ikkje stengde; rådville, men ikkje rådlause; forfylgde, men ikkje forlatne; nedslegne, men ikkje utslegne. Alltid ber vi med oss Jesu død i lekamen, så òg Jesu liv skal verta openberra i lekamen vår» (2Kor 4:7-10).

Kvifor er det slik? Fordi Herren ikkje har funne nokon betre veg å føre sine på i denne verda og byggje sitt rike på. Det er gjennom å vere avhengig av den kraft, frelse, styrke og mot som han kan gje, at den truande og Guds folk kan sigre i åndskampen. Difor er det også Herren seier til Paulus: «Mi kraft vert fullenda i veikskap» (2Kor 12:7).

Når mennesket misser sjølvrådetten, og let Herren ta over – då er det

I nød søker jeg Herren

Hvor tom og kraftløs er ikke bønner når alt er vel, når ingen nød, ingen bekymring driver oss? Det er nøden og bedrøvelsen som former alvorlige bønnemennesker. Hvor tørt og smakløst blir ikke Guds ord når alt er stille og greit? Men når nød, fristelser og bekymringer setter litt hardere inn på oss, blir det om å gjøre å finne fram hva Gud selv har sagt. Da får en smak på Davids salmer, og på alt Guds ord. Ja, hva er troen – når vi ikke mangler noe, men alt er vel med oss, med helse og vår redning, vår kristendom og gudfryktighet, osv.? Men når alt dette går i stykker, når troen og bønner blir satt på prøve – først da lutres, styrkes og vokser det åndelige livet. Det er da vi gjør erfaringer i tålmodighet og standhaftighet.

Carl Olof Rosenius

Herren kjem til med si kraft og sin styrke. Jesus prøvde å forklare det for sine den siste kvelden han var saman med dei då han sa: «Utan meg kan de ingenting gjera» (Joh 15:5). Men det var som dei ikkje kunne fatte det. Dei snakka i staden om kven som var den største av dei.

No derimot, etter den mislukka fisketuren på Genesaretsjøen, er dei alle vortne ubrukbare. Då kjem Jesus. No har dei gitt opp sitt strev og sitt arbeid. No er det ingen lenger som talar om å vere den største. Dei er vortne så hjelpelause at Herren kan ta seg av dei og gjere dei brukande i sitt rike på denne jord.

Kast garnet

Kva ropar Jesus, og kva var Guds tankar? «Kast garnet på høgre sida av båten, så får de fisk!» Dei var fiskarar og visste kor det var verdt å fiske. Dei visste at det å setje garn på lyse morgonen ikkje gav fangst. No var dei trøytt – i sitt eige sjølvstrev hadde dei ingenting fått. Dei var komne i ein slik situasjon at dei var mottakelege for Guds tale og Guds tankar, sjølv om det gjekk mot all menneskeleg fornuft, tanke og eigenvilje. No fekk dei oppleve at Gud gav, og ikkje som eit resultat av kor dyktige dei var.

Det er her Guds kamp står i dag også i ditt og mitt liv, om Herren kan få føre oss på sin veg. Herren har overflod av alt, men det er berre dei tome kar han kan få fylle og vil fylle. Skrifta seier at Herren er rik nok for *alle* som kallar på han (Rom 10:12). Difor er

det òg Herren seier at me skal kome til han med *alle* ting, sjølv dei minste ting i kvardagen, slik at han kan få ta seg av det.

Kva skjedde då læresveinane lytta etter Jesu røyst? Resultatet vart overveldande! «No greidde dei ikkje å dra det opp, så mykje fisk var det» (21:6). No var det Herren som fylte garnet. Han styrde fisken inn i det. Visst var han rik nok!

Alt er mogleg for Herren!

Difor er det slik òg i dag at der Herren får enkeltpersonar og Guds folk på den plassen han vil ha dei – avhengig av han aleine, lyttande til Ordet, der er det ikkje grenser for kva Herren kan gjere. Alt er mogleg for Herren! Då kan han opne stengde dører. Då kan han frelse håplause menneske, som me trur det er umogleg for Herren å frelse. Då kan Herren skape sjelevinnarar av menneske som kjenner seg ubrukelege og forkasta av både Gud og menneske. Då kan han skape vekking i bygd og by. Difor gjeld det at me set vår von til Herren og hans ord i alle ting og gjev det rett, for enno er han den Gud som gjer under!

Der på stranda fekk læresveinane eit møte med den levande Kristus. Han gjorde eit under. No hadde dei gitt opp sin eigen veg. Då fekk Herren styre dei på sin veg. Her vart dei forvandla frå oppgitte fiskarar til brennande menneskefiskarar. Eit møte med Jesus og hans ord snudde alt opp ned. Slik arbeider Herren òg i dag! L&E

Ofringa av Isak

Av Ragnar Opstad

«Ei tid etter hende det at Gud sette Abraham på prøve. Han sa til han: Abraham! Og han svara: Ja, her er eg. Då sa han: Tak no sonen din, den einaste du har, han som du har så kjær, Isak. Drag til Moria-landet. Der skal du ofra han som brennoffer på eit av fjella, som eg skal syna deg».

1Mos 22:1-2

Skulle Gud kunna frelsa slekta på den måten han hadde bestemt, måtte han gi Abraham ein son, for gjennom denne sonen skulle frelsaren koma. I 25 år vandra Abraham i venting og tru. Då all menneskeleg von om å få ein son var ute, vart Isak født.

No hadde endeleg Abraham fått noko synleg å forhalda seg til. Men etter ei tid blir han sett på ei ny prøve. Herren talar til han og byd han å dra opp til Moria-landet og ofra Isak!

Abraham og Sara hadde tidlegare prøvd å hjelpa Gud, den gongen han fekk sonen Ismael, med trælkinna, Hagar. Og tanken kom nok òg no – om han på ein eller annan måte kunne koma Herren til hjelp utan å måtta ofra sin einaste son.

Vandring i tru

Men Abraham hadde lært i Guds skule, så han gjev seg i veg, sikkert utan å rådføra seg med Sara! Det vart ei vandring i tru – åleine til Guds lovnad om Isak: «I Isak skal det nemnast ei ætt åt deg» (Heb 11:8).

Abraham skulle ved denne gjerning, ved dette offer, prova kor han hadde si trøyst, om det var i Ordet, i lovnaden, eller i det synlege, i Isak. All menneskeleg trøyst vart teken ifrå han. Såg han bort frå lovnaden, vart det djupast sett å ofra si eiga von om frelse, som jo var avhengig av Isak og hans slekt. Men «han tenkte og at Gud er mektig til å vekkja opp frå dei døde» (Heb 11:19).

Vi kjenner til korleis det gjekk, og Abraham fekk sjå inn i evangeliet om den komande frelsaren, større og rikare enn nokon gong før. Gjennom denne hendinga vitna samstundes gjerningane til Abraham at han ikkje hadde ei død, men levande tru (Jak 2:17+26). Og frå himmelen lydte det: «Eg sver med meg sjølv, seier Herren. Fordi du gjorde dette og ikkje sparde den einaste sonen din, vil eg velsigna deg storleg og gjera ætta di talrik som stjernene på himmelen...» (1Mos 22:16-17).

Då Isak var 40 år, vart han omsider gift – med Rebekka. Abraham var no 140 år. Så viste det seg at Rebekka var ufruktbar! Under 20 års ekteskap bad Isak for Rebekka (1Mos 25:21), og Herren hørde bøna, og Rebekka fekk sønene Esau og Jakob. Abraham var då 160 år gammal. Når så Abraham skal bort frå denne verda, 175 år gammal, har han berre desse tre etterkomarane

etter seg og Sara! Med det må han gå i grav – i tru til Herren!

Isak og Ismael – to ulike fødsjar

Det står om Abraham i Rom 4, at han er alle truande sin far, og når vi les derifrå, ser vi at i grunnen så er vegen akkurat den same for oss som for han. Ein kvar sann kristen har fått sin «Isak». Det vil seia at han har fått det som han må ha for å vera ein kristen. Kva er så det? Det er gjennom ei sann omvending å ha gått over frå døden til livet. Det er å ha gått fallitt på alt sitt eige, si eiga rettferd, og ha fått sitt alt i Jesus. Det er skjedd ein ny fødsel.

Då trælesonen, Ismael, vart født, skjedde ikkje noko under. Alt gjekk føre seg på naturleg vis. Abraham og Sara kom Herren til hjelp ved at dei vart samde om å nytta seg av træl-kvinna, Hagar, og så vart det ein fødsel etter kjøtet, «født ved mannsvilje» og ikkje av Gud. Eg er redd at det er slike fødsjar det er flest av i dag. Det skjer ved ein «bestemmelse». Men Guds ord seier at kjøt og blod kan ikkje arva Guds rike. Ismael var født etter kjøtet, Isak etter lovnaden. To ulike fødsjar, to ulike barn (Gal 4:22-31). «Men han som var fødd etter kjøtet, forfylgde han som var fødd etter Anden. Og slik er det no òg. Men kva seier Skrifta? Driv ut træl-kvinna og sonen hennar! For sonen til træl-kvinna skal ikkje arva saman med sonen til den frie kvinna» (Gal 4:29-30).

Vi blir sett på prøve

Så var det nok slik for Abraham, som for oss; han begynte etter kvart å

vilja setja lit til både Herren og til Isak, til det synlege, til det som Gud hadde verka i livet hans, til fruktene. Kom han i tvil, ja, så hadde han Isak. Difor måtte Herren setja han på prøve. Det må han gjera med alle sine. Det er så fort gjort at ein trøystar seg til sitt eige, til si omvending og til dei opplevingane ein måtte ha i livet med Gud osb. Ein forkynnar sa det ein gong slik: «Vi må frelsast frå vår omvending».

Kva går så prøva ut på? Kort sagt at han tek frå meg alt det som eg trur eg må ha for at det skal vera rett med meg i mitt gudsforhold! Men tek han frå meg alt det eg må ha for å vera ein kristen, då er eg vel ingen kristen?

Kva treng eg for å vera ein sann kristen? Eg treng Jesus! Jesus åleine – og ikkje noko meir! Difor må Herren ta frå oss alt anna. Det å ha noko trøyst i tillegg til Jesus, det kallar Skrifta for åndeleg hor.

Når vår «Isak» skal ofrast

Det er ikkje lett når Isak skal ofrast! Då kjem tvilen: Er eg verkeleg ein sann kristen? Kan det vera rett med meg, slik som eg er og slik som eg har det? Eg er så urein. Var det ei sann omvending eg opplevde? Er eg verkeleg fødd på ny? Finst det forlating for syndene mine?

Når det så i tillegg kjem ransakande forkynning (som det mest ikkje finst meir av), vil eg helst finna ut at det er i orden med meg og mitt kristenliv. Eg prøver å berga min kjære «Isak» så godt eg kan. Eg vil ikkje stå som ein syndar for Gud, men som ein

som har det rett med Gud! Dermed blir eg ein sjølvrettferdig farisear. Men det står skrive at den som vil berga livet sitt, skal missa det. Men den som misser livet sitt for Jesu skuld, skal finna det (Mat 16:25).

Guds ord seier at vi alle er fortapte syndarar. Det er lett nok å vera samde om det – med forstanden. Men får Herren ta frå oss alle falske trøystegrunnar, då blir ein ståande for Gud som den ein *er* – og på den plassen vi høyrer heime, på syndarplatsen. Då er det ikkje lenger lett å tru!

Men det er her Herren kjem til oss med sitt nådeord. I Rom 4:5 står det slik: «Den derimot som ikkje har gjerningar, men trur på han som rettferdiggjør den ugudelege, han får si tru tilrekna som rettferd».

Om du skulle koma til at alt er gale med deg «så har du enda en rett igjen: den ugudeliges rett. (...) Når så alt svikter for deg, har du likevel det igjen at du kan tro på ham som gjør den ugudelige rettferdig. Den retten skal du gripe fatt i. La så alt hos deg selv gå i stykker, ved denne rett er du frelst» (Ludvig Hope).

Den som er villig til å gi slepp på sin eigen «kristendom» og tek imot ordet om Jesus, så fattig og hjelpelaus som han er, han har i åndeleg forstand lagt Isak på altaret for å ofra han. Desse ting gjer ein erfaring om i kristenlivet. Det vart ein gong sagt at porten er trong, og den smale vegen er så smal at det er port heile vegen! Der blir vi ribba for alt vårt eige.

Falsk eller sann trøyst

Du som er framand for desse erfaringane, slå deg ikkje til ro med ditt «standpunkt for Jesus», dine bønner, din møtegang, din bibellesing. Slå deg heller ikkje til ro med at du kanskje eingong for lenge sidan fekk sjå inn i evangeliet. Det er mogleg å vera åndeleg avsovna, sjølv om du framleis har alt klart i din forstand.

Det står skrive at det er med naud og neppe den rettferdige vert frelst (1Pet 4:18).

«Difor seier Skrifta: Vakna du som søv! Stå opp frå dei døde, og Kristus skal lysa for deg» (Ef 5:14).

Liksom Abraham såg framover til han som var lova og hadde si *einaste* trøyst i det komande offerlammet, slik skal vi få sjå bakover i tida og ha *vår einaste* trøyst i det same offerlammet – som vart slakta på Golgata. Det vil ikkje bli tolt at du kjem dragsande med nokon som helst innblanding av ditt eige. Men det er heller ikkje nødvendig! Du er kjøpt fri med Jesu dyre blod akkurat slik som du er og slik som du har det. Det er *nok* det som Jesus gjorde. Kanskje nokon vil tenkja at *det* er då noko som alle kristne veit! Veit ja, men trur vi det? For den som trur det, han kan seia: Ja, er det som Jesus gjorde for meg nok, då er eg frelst!

«Når blodet da virket så kraftig hos Gud, at han lot seg evig forsones. Og derfor alene vil ta deg til brud, og gi deg den himmelske krone. Så la du deg dermed og nøye!» (Carl Olof Rosenius).

L&E

Pinsestevner

Langli Bedehus, Østfold

9.–11. mai

Talere: Rune Karlsson og Per Bergene Holm

Sang: Fossneskoret

Fredag: Kl. 19.00 R. Karlsson

Lørdag (pinseaften): Kl. 11.00 P. B. Holm

Kl. 12.30 R. Karlsson

Beverting

Kl. 17.00 P. B. Holm

Søndag (1. pinsedag): Kl. 11.00 R. Karlsson

Mulighet for overnatting/bobil/campingvogn. Påmelding tilreisende:

Flaten/Agnalt, tlf. 69 88 32 95/69 80 93 36. *Frist: 5. mai*

Skjæveland Misjonshus, Rogaland

9.–11. mai

Talere: Lars Fossdal og Dagfinn Natland

Fredag: Kl. 19.00 L. Fossdal

Lørdag (pinseaften): Kl. 18.00 D. Natland

Kaffe

Kl. 19.45 L. Fossdal

Søndag (1. pinsedag): Kl. 11.00 L. Fossdal

Kl. 19.00 D. Natland

Mosvik Bedehus, Nord-Trøndelag

10.–12. mai

Talere: Kristian Fagerli, Ingar Gangås og Karl Notøy

Sang: Per Brattgjerd

Lørdag (pinseaften): Kl. 19.00 K. Notøy

I. Gangås deltar

Søndag (1. pinsedag): Kl. 11.00 Møte i Mosvik Frikirke v/Trygve Wold

Kl. 17.00 K. Fagerli

Matsservering: Varmrett/kaffe

Kl. 19.00 I. Gangås

K. Fagerli deltar

Mandag (2. pinsedag): Kl. 11.00 K. Fagerli

K. Notøy deltar

Mulighet for innkvartering eller ordne seg selv i telt/bobil/campingvogn.

Påmelding tilreisende: Gangås, tlf. 74 06 46 50/901 51 234. *Frist: 5. mai*

Unge og eldre er hjertelig velkomne til samling om Guds ord!

Jesus Kristus – vår Herre

Av Sigbjørn Agnalt

«Jeg tror på Jesus Kristus, Guds enbårne Sønn, vår Herre.»

Vår Herre

Jesus Kristus – vår Herre. I forklaringen sier vi: «Jeg tror at han er *min Herre* som har gjenløst meg for-dømte og fortapte menneske, frikjøpt og frelst meg fra alle synder, fra døden og djevelens makt». Han er min Herre fordi han har gjenløst meg. Jesus sier at ingen kan ha to herrer. Er det den ene, er det ikke den andre. Er det Jesus, er det ikke synden, døden eller djevelen. Hvordan kan det henge sammen? Det er skjedd noe stort. Det har skjedd en forløsning.

Også i det profetiske ordet om Jesus i Jes 9:6. klinger dette med. Her tales det om barnet som er født oss og sønnen som er gitt oss. Jesus ble født oss, men det var ikke nok, han måtte også gis oss. Ved at han ble født oss kunne han også gis oss. Han ble gitt oss da han gav seg selv for oss og for-løste oss ved sitt hellige og dyrebare blod og sin uskyldige lidelse og død. Derved ble han, som har herredømmet lagt på sine skuldre, vår Herre. Han som kalles Under, vårt under. Han som heter Rådgiver, Veldig Gud, Evig Far, Fredsfyrste. Han er dette for oss. Han er *vår Herre!*

Veldig Gud

Vår veldig Gud – *veldig* betyr at det er noe ufattelig stort med ham. Alt

ved ham sprenger alle forestillinger, alle grenser. I Ord 8:22-30 taler han om seg selv. Fra evighet ble jeg født – da han bygde himmelen, var jeg der. Universet som er så stort at det sprenger alle grenser, hva vet vi egentlig om det? Forsvinnende lite. Jeg var der, sier han. Han var med som kunstner til å utforme det, skape det, sette det på plass, alt – fra det minste til det største. Det fjerneste og ytterste, hans hånd var der. Sola, 109 ganger større enn jorda, nesten 150 mill km unna, gir lys og varme til alt liv på vår jord. Hvor har den sin ufattelige energi fra? Fra han som skapte den, og skapte den fra seg selv. Men også den blir liten i himmelrommet – *Veldig Gud*.

Ta så en vanlig og ubetydelig ting som en flue. Den er så liten at vi knuser den som ingen ting. Men den er et levende vesen, den er et under så stort at vi kan aldri fatte det. Den spiser, drikker, den har prismeøyne som ser i alle retninger. Den flyr, den spaserer hvor som helst i tak og vegger. Den formerer seg med en utrolig fart. Bare en flue, sier vi, men fortell hvordan det er mulig å lage en slik. Hvordan er han som kan det? – *Veldig Gud*.

I Mat 8:23-27 leser vi om stormen, naturkreftene, det veldig, brutale som bare velter fram, river med seg og knuser. Disiplene var så overmannet, rådløse, kraftløse og livredde. Men de hadde en med seg. Han var deres

mester. Så reiser han seg, for dem. Da står det en der i båten på Genesaret-sjøen mens vinden hyler og sjøen koker i svære bølger. Han truer vinden og bølgene, og sier: «Ti, vær still!» Og det ble blick stille. Ser du hvilken stillhet? Øyeblikket da det gikk opp for dem: *Veldig Gud*. – Han er vår Gud – født oss og gitt oss.

Tidsånden

I beretningen i Dan 3 er Nebukadnesar den onde verdensherre. Han reiser en billedstøtte i gull, 30 meter høy og 3 meter bred. Den skulle være kongens bevis på herlighet og makt. Så stiller han et absolutt krav. Alle skal falle ned og tilbe billedstøtten. Den som ikke gjør det, skal kastes levende i den brennende ildovnen (v 6).

Slik er denne verden og denne verdens herre, urokkelig i sitt krav, grusom og nådeløs i sin vilje til å drepe. Vi møter den gjennom det som kalles tidsånden. Rosenius sier om den: «Tidsånden avhenger og består av verdens mennesker, deres ånd og vesen». Det vil si mentaliteten i samfunnet, det som vi møter over alt. Ja, også fra vårt eget kjød møter vi den. Den driver oss og tvinger oss i en bestemt retning og krever at vi skal oppfylle dens ønsker.

Å tilbe hans bilde er at hele vårt liv er rettet mot å følge tidsånden. Vi innretter oss etter tidens tankegang og kjødets lyst. Vi tilber ved å gi vårt liv, vår tid og vårt hjerte til tidsånden. Dette gjør mange samtidig som de tilber Gud. Det er helt greit for denne

verdens herre. Det hadde også Nebukadnesar kunnet akseptere. Slik gjorde Israel også mange ganger. De sa: Min Gud! Vi israelitter kjenner deg! Det sa de samtidig som de drev avgudsdyrkelse og fulgte sine egne onde tanker (Hos 8:2-5). Avgudsdyrkelse er havesyke og pengekjærhet. Hensynet til økonomien tvinger seg alltid fram først. Guds veier avvises som utenkelige, fordi: «Det har vi ikke råd til!». Så dyrkes mammon, mens Jesus og kristendom er noe vi driver med sånn som det passer.

Det samme gjelder egoismen, selvdyrkelsen. Det reflekteres ikke engang over hva som er Guds vilje med våre liv, for det er så selvfølgelig at alt innrettes etter mine ønsker, mine interesser og mine behov. Evner og krefter, den beste tida, går til å dyrke «meg selv». Det gode liv søkes i egoismens herlighet, nytelsens herlighet, karrierens herlighet, maktens herlighet og selvlivets herlighet.

Dette og mye, mye mer kan vi si om tidsånden. Den driver oss alle i en bestemt retning, dit den vil ha oss, inn under synden. Det meste av kristenheten i dag har havnet der. Og vi merker dens tvingende makt. Vi blir dratt med vi også. Den trollbinder oss. Vi presses opp i et hjørne hvor alle våre muligheter til redning er forbi. Har du opplevd tidsåndens krefter, dragsuget fra vår tids forførelse? Hvilken innflytelse den har i ditt sinn? Den er forførerisk og lokkende, til døden.

Hvem kan bli reddet fra denne fare, bli bevart hos Jesus og tilbe ham alene,

få leve med ham et liv som går mot strømmen på rette måten? Mange tror at her gjelder det å kjempe imot, å bygge opp en barriere mot synden ved motstand og forakt i vårt sinn. Men det holder ikke, det sitter en djevel og ser på oss og ler, og han sier: jeg ser du elsker synden du også! Bak alle barrierer hersker synden og finner alltid veier til utfoldelse, bak de kristelige fasader. Det er en annen vei til seier som Skriften viser oss.

En var hos dem

Det sto tre menn foran Nebukadnesar; Sadrak, Mesak og Abed-Nego. Utenfor var den kjempestore ovnen fyrst opp. De hadde valget mellom å falle ned å tilbe, eller å pådra seg kongens vrede, som betydde å bli kastet i ildovnen (v 15). Men til kongens trusler snudde de bare ryggen. Vi trenger ikke bry oss om deg eller ta hensyn til dine trusler, svarte de. Hva hadde de å stille opp med mot en slik mektig herre? Det var sagt med to ord: *Vår Gud* – Den veldige himmels Gud er vår, og vi er hans.

Så gjorde Nebukadnesar ovnen sju ganger hetere, og de ble kastet med full kledning i ovnen, som var så varm, at de som førte dem til ovnsdøren ble drept. Flammene slo imot dem. Kongen hadde utsikt inn i ovnen. Nå stirrer han inn i den for å se dem brenne opp. Men det er noe annet han får se. Fire menn går løse omkring inne i ovnen. Fire – én var hos dem, han så ut som en gudesønn. Det var han som er *veldig Gud*.

*Tro, når deg verden forfølger.
Med deg i ovnen går
en lik en gudesønn herlig.
Prøven du trygt består.*

*Tro, selv om vennene svikter.
Tro, når kun én står med:
Jesus, din venn, vil deg følge,
daglig med all sin fred!*

*Tro under alt som deg møter.
Snart du jo hjemme er!
Da skal du evig få skue,
det som du trodde her.*

*Himmel og jord skal brenne.
Høyder og berg forsvinne.
Men den som tror skal finne:
Løftene rokkes ei!*

Lewi Pethrus, 1915
(Sb 364:4-6)

Det ble en veldig seier. Kongens makt og vrede ble gjort til intet. Ilden kunne ikke skade dem. De kom ut og det fantes ikke spor etter flammene på dem. De seiret, men ikke ved egen visdom og makt. Én var hos dem, og det var nok. Han tok dem ikke ut av ilden, slukket den heller ikke. Men han gjorde den til intet for dem med sin veldige makt, for de var hans.

«Jeg tror på Jesus Kristus, Guds enbårne Sønn, vår Herre». I det er alt vi trenger for livet, i åndskampen. Disse tre trodde det, og de trodde ikke for mye. Det var deres seier. «Og dette er den seier som har seiret over verden: vår tro» (1Joh 5:4). L&E

En gutt uten ører

Barnestykke av Johannes Thorvaldsen

For mange år siden så jeg en ung gutt som ikke hadde ører. Det var trist å se, kan dere tro. Jeg tror sikkert at alle dere som leser dette, har to ører.

Har dere takket Gud for det? Har du glemt det, må du ikke glemme det mer. Tenk, hvor fin en gave det er fra Gud å kunne høre!

Jeg husker en mann fra heimbygda mi. Han fortalte at det var mange år siden han kunne høre fuglene synge. Mest lengtet han etter å kunne høre gjøken om våren, sa han. Dere kan høre både gjøken og lerka og mål-trosten og alle disse flinke sangerne våre.

Verset til dere denne gangen er i grunnen et rart vers. Det er Jesus selv som sier det: «Den som har ører, han høre!» (Mat 11:15).

Er det nødvendig å be folk som har ører, å høre da? Ja, det er så mange som ikke vil høre det som er godt og rett. De vil heller høre det som er stygt og syndig.

Den første fristelsen kom inn gjennom øret. Hvem sitt øre var det? Ja, det var Evas øre. Det var djevelen som hvisket inn i øret hennes at hun burde ta av frukten. Siden har djevelen hvisket i mange ører. Og får han låne øret ditt, får han også hjertet. For øret er en av portene inn til hjertet.

Men det vi nå først og fremst skal minnes, er hva Jesus ville vi skulle bruke øret til. Han ville at vi skulle bruke øret til å høre om himmelriket, og om ham selv som har åpnet veien dit for oss. Veien heter: Tro på Jesus.

Også i dag vil både Jesus og sjelefienden låne ditt øre.

Vi vil be at det blir Jesus.

Fra barne-andaktsboken «La de små barn komme», Lunde forlag, 1991

Til Norge til sommeren?

NLL har innbudt Natalia og Vladimir Moser å besøke misjonsvennene i Norge. Tanken er at de skal delta på sommerskolene, på Fossnes og Laberget, og også besøke forsamlingene rundt i landet. Arbeid med visumsøknad pågår. Den norske ambassaden i Ukraina har satt i gang et prøveprosjekt, hvor de lover å behandle visumsøknader meget raskt, og vi håper det stemmer med virkeligheten og at svaret er positivt. Vi skal imidlertid ikke ta for gitt at de får visum, da norske myndigheter generelt er skeptiske til visumsøknader fra Moldova. De regner faren for avhopping som svært stor, tatt i betraktning de dårlige forholdene i landet.

Vær med og be om at denne søknaden må innvilges! *Red.*

Profeten som skulle komme

Av Arvid Joramo

Vi er nå kommet til femte Mosebok. Hovedinnholdet her er Moses' avskjedstaler til israelsfolket. Men vi skal se litt på et avsnitt som tydelig peker framover på Kristus. Det er 5Mos 18:15-19:

«En profet av din midte, av dine brødre, likesom meg, skal Herren din Gud oppreise for deg. På ham skal dere høre – slik som du bad Herren din Gud om der ved Horeb den dagen dere var samlet der og du sa: Jeg kan ikke lenger høre på Herrens, min Guds røst! Og denne store ild kan jeg ikke lenger se på, for da må jeg dø! Da sa Herren til meg: De har talt vel i det de har sagt. En profet vil jeg oppreise for dem av deres brødre, likesom deg. Jeg vil legge mine ord i hans munn, og han skal tale til dem alt det jeg byder ham».

Profeten

Dette er en tydelig og mektig profeti om Kristus. Moses annonserer i dette avsnittet en kommende profet som en gang skal etterfølge ham. Det nye testamentet (NT) stadfester at

dette sted sikter på Kristus. Det er helt klart at Moses taler om Jesus Kristus, slik som Jesus selv bekrefter det i Joh 5:46: «For hvis dere trodde Moses, så hadde dere trodd meg. For det er meg han har skrevet om». Se også det som Filip sier til Natanael i Joh 1:46: «Ham som Moses har skrevet om i loven, og som profetene har skrevet om, ham har vi funnet: Jesus, Josefs sønn fra Nasaret». I Apg 3:22 nevner også Peter at det er Jesus Moses taler om i dette avsnittet i 5Mos: Moses har jo sagt: En profet, likesom meg, skal Herren deres Gud oppreise dere av deres brødre. Ham skal dere høre på i alt han sier dere. Se også Apg 7:37!

Flere steder i NT tales det om at folket betraktet Jesus som en profet. Jesus sier selv i Luk 13:33: «Men i dag og i morgen og dagen etter må jeg vandre videre, for det går ikke an at en profet mister livet utenfor Jerusalem!»

La oss se litt på det som står i vårt avsnitt: «En profet vil jeg oppreise for dem av deres brødre, likesom deg...» (v.18).

Først viser dette oss at Messias kommer fra jødene, slik vi også så det i 1Mos 49:10: «Kongespir skal ikke vike fra Juda...» og 4Mos 24:17+19: «En stjerne stiger opp av Jakob (...) En hersker går ut fra Jakob...». Dette er det apostelen Paulus uttrykker slik i Rom 1:3: «hans Sønn, han som etter kjødet er kommet av Davids ætt». →

Dette er siste artikkel i serien «Kristus i Mosebøkene», og vi takker Arvid Joramo for denne innføringen.

Red.

Dernest legger vi merke til følgende to ord i vers 15: «...likesom meg...» Han skal være lik Moses, men likevel er han forskjellig fra ham. Moses var et profetisk forbilde på Kristus.

Dette omtaler Hebreerbrevets forfatter på en fin måte. Likesom Moses var trofast i hele Herrens hus som tjener, var Jesus Kristus trofast som den apostel og yppersteprest vi bekjenner. Moses' troskap peker på Jesu Kristi troskap. Altså vitner Moses om Jesus i sitt liv og i sitt embete. Men Kristus var større enn Moses. Moses var jo bare tjener i huset, mens Jesus Kristus står som Sønn over det. Huset er her det samme som Guds folk (Heb 3:1-6).

Ellers ser vi i hele Moses' virksomhet, og i hans vesen, trekk som gjør ham til et forbilde på Kristus.

Mellommannen

Moses var mellommann mellom folket og Gud. Dette kommer ikke minst til syne ved Sinai, da loven ble gitt. Han er også mellommann når Sinai-pakten blir fornyet ved Moab (5Mos 29:1). Jesus er mellommann i den nye pakt (Heb 8:6; 9:15; 12:24). Men her ser vi også at Kristus er større enn Moses. Det er en bedre pakt han er mellommann for. I Heb 8:5 gis det uttrykk for at det som skjedde i den gamle pakt, var «et avbilde og en skygge av det himmelske». I Heb 9:15 heter det at Jesus er «mellommann for en ny pakt, for at de som er kalt, skal få den evige arv som var lovt».

Moses var villig til å forlate kongens slott for å redde sitt folk. Da han var blitt stor, nektet han å kalles sønn av Faraos datter. «Han aktet Kristi vanære for en større rikdom enn skattene i Egypt, for han så fram til lønnen» (Heb 11:24-27). Og så heter det om Jesus at «da han var i Guds skikkelse, holdt han det ikke for et røvet bytte å være Gud lik, men gav avkall på det og tok en tjeners skikkelse på seg, da han kom i menneskers liknelse» (Fil 2:6-8). Og dette gjorde han nettopp for å frelse oss.

Også her ser vi at Jesus var større enn Moses. Moses skulle redde Israel fra trelldommen i Egypt. Jesus frelste oss fra trelldommen under synden og loven.

Det er klart at Moses var mye mindre enn Jesus. Moses var jo uvillig til å svare ja på det kall som Gud ga ham til å føre israelsfolket ut av Egypt. Grunnen til dette er vel at Moses kjente seg så uendelig liten til denne store oppgaven som Gud kalte ham til.

Kristus er altså mye større enn Moses. Han er jo Guds Sønn og Gud. Men Moses er likevel et forbilde på Jesus, slik som Bibelen selv viser oss det. Moses åpenbarte Guds vilje og hensikt i den gamle pakt, likesom Kristus i den nye. Og han gav avkall på livet ved det kongelige hoff for å leve under de samme kår som sine brødre. Slik ble også Jesus som en av oss og prøvd i alle ting i likhet med oss – dog uten synd – og levde under samme kår som vi. Derfor kan vi «med frimodighet tre fram for nådens trone, for at vi kan få

miskunn, og finne nåde til hjelp i rette tid» (Heb 4:14-15). «For ved at han selv har lidt og er blitt fristet, kan han komme dem til hjelp som blir fristet» (Heb 2:17-18). Se også Heb 5:7-10!

Hyrden

Hele Israels vandring gjennom ørkenen under Moses' ledelse inneholder – så å si – sannheten om hele Kristi frelsesverk og hans ledelse av sine. Som leder av Israel er Moses også å betrakte som *hyrde*, og på den måten et forbilde på *den gode hyrde*, Jesus Kristus (Joh 10).

Det heter i 4Mos 12:3 at «Moses var en meget saktmodig mann, mer enn alle mennesker på jorden». Også Jesus sa: «...lær av meg, for jeg er saktmodig og ydmyk av hjertet. Så

skal dere finne hvile for deres sjeler» (Mat 11:29).

Vi vil også nevne det nære og tillitsfulle forhold som Moses hadde til Herren. Jeg viser til 4Mos 12:6-8. Herren sier der at profeter vanligvis fikk budskapet i syner og drømmer. «Men slik er det ikke med min tjener Moses. Han er tro i hele mitt hus. Munn til munn taler jeg med ham, klart og ikke i gåter. Og han skuer Herrens skikkelse...» Noen mener at å skue Herrens skikkelse her rett og slett må bety at Moses så *Kristi skikkelse*, da han talte med Herren.

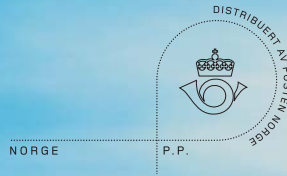
Livets brød og livets vann

Selv om Moses hadde dette nære forhold til Herren, sier NT at det ikke var *han* som gav folket brødet fra himmelen, men Gud selv, da han sendte sin Sønn, Jesus Kristus, han som er «livets brød» (Joh 6:31-51), og som også kalles «livets vann» (Joh 4:13-14).

Ved dette livets brød og vann skal vi få leve – ja, få evig liv. Ved dette fikk også Moses evig liv – ja, alle de gudfryktige på den tid. Og så lenge vi er her på jorden, skal vi være med å bringe ut dette livets brød og vann til evig liv for dem som tar imot. Vi er vitner, også med våre liv, slik som Jesus sier i Joh 7:38-39: «Den som tror på meg, som Skriften har sagt, fra hans indre skal det flyte strømmer av levende vann. Dette sa han om den Ånd som de skulle få som trodde på ham».

Kristus i Mosebøkene (VII)

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseforandring!

Hellige i Jesus Kristus

Av Henry Skogvoll

En vanlig betegnelse på de kristne i de nytestamentlige brevene er at de kalles *hellige*, eller *de hellige i Kristus Jesus*. Denne betegnelse på de kristne innebærer to viktige kjensgjerninger:

For det første betyr det at de ved troen på Jesus er rensset i forsoningens blod for alle sine synder, og aldri blir tilregnet en eneste synd etter at de er kommet til troen, fordi all deres synd er tilregnet Jesus. Av denne grunn står de for Gud ved troen like rene og rettferdige som om de skulle være som Jesus selv. Med stor fare for å bli misforstått, må vi si at dette gjelder også når de faller, eller ligger under for fristelser. De er aldri rene og hellige og rettferdige for Gud på grunn av seier over en aktuell synd, ikke en gang seieren som Gud har virket i dem ved evangeliet og Den Hellige Ånd, men de er bare rene, hellige og rettferdige for Gud, fordi

de ved troen er ikledd Kristus Jesus og hans rettferdighet og hellighet.

For det andre, som en følge av dette, er de også ved troen utskilt fra verden, og innviet til Gud, til Jesus Kristus. Ved at vi blir døpt med den kristne dåp og kommer til hjertets tro på Jesus som vår frelser, tas vi ut av én sammenheng og settes inn i en ny. Nå tilhører vi ikke lenger verden, ikke synden, ikke oss selv, men nå hører vi Jesus til, og ham alene, og vil ikke tilhøre noen annen. Vi er altså barn av vår frelses Gud, noe som vil prege hele vårt liv og vår livsførsel.

Men ikke nok med det; her i Heb 3 blir de kristne ikke bare omtalt som *hellige*, men tiltales også som *hellige brødre*.

*Utdrag fra en tale over Heb 3,
Bergen, 2007*